

Kontakty z Mediami
i Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 9/11
Luksemburg, 17 lutego 2011 r.

Wyroki w sprawach T-385/07, T-55/08 i T-68/08
FIFA i UEFA / Komisja

**Państwo członkowskie może, w pewnych okolicznościach, zakazać transmisji
wyłącznej w telewizji płatnej ogółu meczów mistrzostw świata i mistrzostw Europy
w piłce nożnej w celu zapewnienia swoim widzom możliwości śledzenia tych
wydarzeń w telewizji ogólnodostępnej**

*W sytuacji, gdy turnieje te w całości mają doniosłe znaczenie dla społeczeństwa, takie
ograniczenie swobody świadczenia usług oraz swobody przedsiębiorczości jest uzasadnione
prawem do informacji oraz koniecznością zapewnienia widzom szerokiego dostępu do transmisji
telewizyjnych tych wydarzeń*

Dyrektywa o telewizyjnej działalności nadawczej¹ pozwala państwom członkowskim na zakazanie transmisji wyłącznej wydarzeń uznawanych przez te państwa za wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla ich społeczeństw w sytuacji, gdy taka transmisja uniemożliwiałaby istotnej części widzów śledzenie tych wydarzeń w telewizji ogólnodostępnej.

Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej (FIFA) jest organizatorem rozgrywek finałowych mistrzostw świata w piłce nożnej (mistrzostwa świata), zaś Zrzeszenie Europejskich Związków Piłki Nożnej (UEFA) jest organizatorem mistrzostw Europy w piłce nożnej (mistrzostwa Europy). Sprzedaż praw do transmisji telewizyjnej tych rozgrywek stanowi istotne źródło dochodów obu tych organizacji.

Belgia i Zjednoczone Królestwo sporządziły własne wykazy wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla ich społeczeństw. Do wykazów tych włączono w szczególności, w wypadku Belgii – wszystkie mecze rozgrywek finałowych mistrzostw świata, a w wypadku Zjednoczonego Królestwa – wszystkie mecze zarówno rozgrywek finałowych mistrzostw świata, jak i mistrzostw Europy. Wykazy te zostały przesłane Komisji, która uznała je za zgodne z prawem Unii.

FIFA i UEFA zaskarżyły te decyzje przed Sądem, podważając założenie, wedle którego wszystkie te mecze mogą stanowić wydarzenia mające doniosłe znaczenie dla publiczności we wspomnianych państwach.

W swoim dzisiejszym wyroku Sąd zbadał przede wszystkim niektóre szczególne aspekty dotyczące organizacji mistrzostw świata i mistrzostw Europy, jak również ich wpływ na transmisję telewizyjną tych rozgrywek. Następnie Sąd powołał się na przepisy prawa Unii i państw członkowskich dotyczące transmisji telewizyjnej tych wydarzeń sportowych. Wreszcie rozważył kwestię, czy prawa do transmisji telewizyjnej mistrzostw świata i mistrzostw Europy, które należą do FIFA i do UEFA, mogą być ograniczane ze względu na nadrzędny interes publiczny.

Sąd stwierdził, że wzmianka o mistrzostwach świata i mistrzostwach Europy w motywie 18 dyrektywy 97/36 oznacza, że w sytuacji, gdy państwo członkowskie włącza mecze tych rozgrywek do sporządzanego przez siebie wykazu, nie musi ono, w piśmie do Komisji, w szczególny sposób uzasadniać, dlaczego uznało, że mecze te mają doniosłe znaczenie dla społeczeństwa. Niemniej jednak ewentualny wniosek Komisji, zgodnie z którym włączenie w całości mistrzostw świata

¹ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej [nadawczej] (Dz.U. L 295, s. 12) w brzmieniu ustalonym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 97/36/WE z dnia 30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 202, s. 60).

i mistrzostw Europy do wykazu wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa danego państwa członkowskiego jest zgodny z prawem Unii, gdyż rozgrywki te są, ze względu na swoje właściwości, uważane za pojedyncze wydarzenia, może zostać podważony na podstawie szczegółowych danych wykazujących, że mecze „o drugorzędnym znaczeniu” mistrzostw świata, względnie mecze „niegalowe” mistrzostw Europy², nie mają takiego znaczenia dla społeczeństwa danego państwa.

W tym kontekście Sąd dodał, że mecze „o pierwszorzędnym znaczeniu” i „galowe”, jak również, w wypadku mistrzostw Europy, mecze z udziałem danej reprezentacji, mają doniosłe znaczenie dla widzów w zainteresowanym państwie członkowskim i mogą zostać włączone do krajowego wykazu obejmującego wydarzenia, które widzowie powinni móc śledzić w telewizji ogólnodostępnej.

Odnosząc się do pozostałych meczów mistrzostw świata i mistrzostw Europy, Sąd wskazał, że rozgrywki te mogą być uznawane za **pojedyncze wydarzenia**, a nie za ciągi wydarzeń indywidualnych, składających się z meczów „o pierwszorzędnym znaczeniu” i „o drugorzędnym znaczeniu” albo „galowych” i „niegalowych”. Na przykład więc wyniki meczów „o drugorzędnym znaczeniu” i „niegalowych” mogą mieć wpływ na udział danej reprezentacji w meczach „o pierwszorzędnym znaczeniu” i „galowych”, co może być powodem szczególnego zainteresowania widzów śledzeniem takich meczów.

W tej kwestii Sąd zauważył, że nie jest możliwe ustalenie z góry, tj. w chwili sporządzania krajowych wykazów lub nabywania praw do transmisji, które mecze będą miały naprawdę decydujące znaczenie dla dalszych etapów rozgrywek, ani też które będą miały wpływ na losy danej reprezentacji. Dlatego też Sąd przyjął, że okoliczność, iż niektóre mecze „o drugorzędnym znaczeniu” lub „niegalowe” mogą decydować o udziale w meczach „o pierwszorzędnym znaczeniu” lub „galowych”, może uzasadniać decyzję państwa członkowskiego uznającą, że wszystkie mecze tych rozgrywek mają doniosłe znaczenie dla społeczeństwa.

Odnosząc się do danych statystycznych, na które powoływały się skarżące, aby wykazać, że mecze „o drugorzędnym znaczeniu” względnie „niegalowe” nie mają doniosłego znaczenia dla społeczeństwa belgijskiego oraz społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa, Sąd stwierdził, że oglądalność meczów należących do tych kategorii podczas ostatnich mistrzostw świata i mistrzostw Europy wykazuje, że **przyciągnęły one znaczącą liczbę widzów, wśród których istotna część zazwyczaj nie interesuje się piłką nożną**.

Sąd orzekł następnie, że przy braku harmonizacji w Unii na poziomie poszczególnych wydarzeń, które mogą być uznawane przez państwa członkowskie za wydarzenia mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa, różne podejścia dotyczące włączania meczów mistrzostw świata i mistrzostw Europy do krajowego wykazu mogą być w równym stopniu zgodne z dyrektywą. Możliwe jest zatem, że niektóre państwa członkowskie uznają jedynie mecze „o pierwszorzędnym znaczeniu”, „galowe”, a w przypadku mistrzostw Europy także mecze z udziałem reprezentacji z danego państwa, za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa, podczas gdy inne państwa w sposób ważny uznają, że również mecze „o drugorzędnym znaczeniu” i „niegalowe” powinny zostać włączone do krajowego wykazu.

Sąd wskazał też, że choć uznanie mistrzostw świata i mistrzostw Europy za wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa może wpływać na ceny, jakie FIFA i UEFA uzyskają w zamian za sprzedaż praw do transmisji tych rozgrywek, nie unicestwia to jednak gospodarczej wartości tych praw, ponieważ nie zobowiązuje obu organizatorów do sprzedaży praw na niekorzystnych warunkach. Podobnie, chociaż tego rodzaju klasyfikacja ogranicza swobodę świadczenia usług i swobodę przedsiębiorczości, to jednak ograniczenie takie jest uzasadnione, ponieważ ma ono na celu ochronę prawa do informacji oraz zapewnienie widzom szerokiego dostępu do transmisji telewizyjnych wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa.

² Mecze mistrzostw świata „o pierwszorzędnym znaczeniu” to m.in. półfinały, finał oraz mecze z udziałem reprezentacji z danego kraju. „Galowe” mecze mistrzostw Europy to m.in. mecz otwarcia oraz mecz finałowy. Pozostałe mecze obu tych rozgrywek uważane są, odpowiednio, za mecze „o drugorzędnym znaczeniu” i „niegalowe”.

Sąd stwierdził wreszcie, że przepisy ustanowione przez Zjednoczone Królestwo nie nadają żadnym nadawcom telewizyjnym praw specjalnych ani wyłącznych.

W tej sytuacji **Sąd orzekł, że Komisja nie popełniła błędu dochodząc do wniosku, że uznanie przez Zjednoczone Królestwo ogółu meczów mistrzostw świata i mistrzostw Europy, a przez Belgię – ogółu meczów mistrzostw świata, za „wydarzenia o doniosłym znaczeniu” dla ich społeczeństw jest zgodne z prawem Unii. W konsekwencji skargi FIFA i UEFA zostały oddalone.**

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje Unii oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej luki prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku publikowany jest na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106